

"Que trist és quan trobem un cristià que ha perdut l'esperança!"

Dij, 15/12/2016 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a l'Aula Pau VI. Dimecres 14 de desembre de 2016

L'Esperança cristiana

1. Isaïes 52: "Que en són de bonics per les muntanyes els peus del missatger de bones noves que anuncia la pau..."

Estimats germans i germanes, bon dia!

Ens estem apropant a Nadal, i el profeta Isaïes un cop més ens ajuda a obrir-nos a l'esperança acollint la Bona Notícia de la vinguda de la salvació.

El capítol 52 d'Isaïes comença amb la invitació adreçada a Jerusalem perquè es desperti, es tregui de sobre la pols i les cadenes i es posi la roba més bonica, perquè el Senyor ha vingut a alliberar el seu poble (vv. 1-3). I afegeix: «El meu poble coneixerà qui sóc jo, aquell dia ho sabrà perquè jo mateix, el qui parlava deia: Sóc aquí!» (v. 6).

A aquest "sóc aquí" dit per Déu, que resumeix tota la seva voluntat de salvació i d'apropament a nosaltres, respon el cant de joia de Jerusalem, segons la invitació del profeta. És un moment històric molt important. És l'acabament de l'exili de Babilònia, és la possibilitat per Israel de retrobar Déu i, de trobar-se a si mateix. El Senyor s'apropa, i el "petit ramat", és a dir el petit poble que ha quedat després de l'exili i que a l'exili ha resistit en la fe, que ha travessat la crisi i ha continuat creient i esperant fins i tot enmig de la foscor, aquell "petit ramat" podrà veure les meravelles de Déu.

En aquest punt el profeta hi posa un cant d'alegria:

«Que en són de bonics, per les muntanyes
els peus del missatger de bones noves,
que anuncia la pau i el benestar,

que anuncia la salvació
i diu a la ciutat de Sió:

«El teu Déu ja regna».

[...]

Esclateu totes alhora en clams de joia,

ruïnes de Jerusalem:

el Senyor ha consolat el seu poble,

ha alliberat Jerusalem!

Als ulls de tots els pobles

el Senyor ha estès el seu sant braç,

i d'un cap a l'altre de la terra

tothom veurà la salvació del nostre Déu.» (Is 52,7.9-10).

Aquestes paraules d'Isaïes, sobre les quals volem aturar-nos una mica, es refereixen al miracle de la pau, i ho fan d'una manera molt particular, posant els ulls no en el missatger sinó en els seus peus que corren ràpid: «Que bonics que són sobre les muntanyes els peus del missatger...».

Sembla l'espòs del Càntic dels Càntics que corre vers la seva estimada: «Aquí està, ve trescant per les muntanyes, saltant per les colines» (Ct 2,8). Així també el missatger de pau corre, portant l'anunci joiós de l'alliberament, de la salvació, i proclamant que Déu regna.

Déu no ha abandonat el seu poble i no s'ha deixat vèncer pel mal, perquè Ell és fidel, i la seva gràcia és més gran que el pecat. Això ho hem d'aprendre, perquè nosaltres som tossuts i no ho aprenem. Però jo faré la pregunta: qui és més gran, Déu o el pecat? Déu! I qui guanya a la fi? Déu o el pecat? Déu. Ell és capaç de vèncer el pecat més gros, el més vergonyós, el més terrible, el pitjor dels pecats? Amb quina arma Déu venç el pecat? Amb l'amor! Això vol dir que "Déu regna"; són aquestes les paraules de la fe en un Senyor, el poder del qual s'inclina sobre la humanitat, s'abaixa, per oferir misericòrdia i alliberar l'home d'allò que desfigura en ell la bonica imatge de Déu perquè quan estem en pecat la imatge de Déu queda desfigurada. I l'acompliment de tant d'amor serà realment el Regne de Jesús instaurat, aquell Regne de perdó i de pau que nosaltres celebrem per Nadal i que es realitza definitivament en la Pasqua. I la joia més bonica de Nadal és aquesta joia interior de pau: el Senyor ha esborrat els meus pecats, el Senyor m'ha perdonat, el Senyor ha tingut misericòrdia de mi, ha vingut a salvar-me. Aquesta és la joia de Nadal!

Germans i germanes, aquests són els motius de la nostra esperança. Quan sembla que tot s'ha acabat, quan, davant tantes realitats negatives, la fe es fa pesada i ve la temptació de dir que no hi ha res que tingui sentit, heus ací la bona notícia portada per aquells peus ràpids: Déu està venint a fer alguna cosa nova, a instaurar un regne de pau; Déu ha "desvetllat el seu braç" i ve a portar llibertat i consol. El mal no triomfarà per sempre, és la fi del dolor. La desesperació està vençuda perquè Déu és enmig nostre.

I nosaltres també estem convidats a desvetllar-nos una mica, com Jerusalem, segons la invitació que fa el profeta; estem cridats a ser homes i dones d'esperança, col·laborant a la vinguda d'aquest Regne fet de llum i destinat a tots, homes i dones d'esperança. Que trist és quan trobem un cristià que ha perdut l'esperança! "Jo no espero res, per a mi tot s'ha acabat": així parla un cristià que no és capaç de veure horitzons d'esperança i davant del seu cor només veu una paret. Però si Déu destrueix aquestes parets amb el perdó! I per això hem de pregar, perquè Déu ens doni cada dia l'esperança i la doni a tots, aquella esperança que neix quan veiem Déu en el pessebre a Betlem. El missatge de la Bona Notícia que se'ns ha confiat és urgent, nosaltres també hem de córrer com el missatger sobre les muntanyes, perquè el món no pot esperar, la humanitat té fam i set de justícia, de veritat, de pau.

I veient l'Infant petit de Betlem, els petits del món sabran que la promesa s'ha

complert, el missatge s'ha fet realitat. En un nadó acabat de néixer, necessitat de tot, embolcallat en bolquers i posat sobre una menjadora, es troba tot el poder del Déu que salva. Nadal és un dia per obrir el cor: cal obrir el cor a tanta petitesa, que es troba allà en aquell Infant, i a tanta meravella. És la meravella de Nadal, que estem preparant, amb esperança, en aquest temps d'Advent. És la sorpresa d'un Déu infant, d'un Déu pobre, d'un Déu feble, d'un Déu que abandona la seva grandesa per fer-se proper a cadascun de nosaltres.

Traducció: Josep M. Torrents —Catalunya Religió